

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2851/2025
05.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1000/25 од 20.03.2025. године, у седници одржаној 05.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1000/25 од 20.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1000/25 од 20.03.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2845/21 од 26.09.2024. године, године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде материјалне штете због неисплаћених зарада за период од марта 2018. године, до јуна 2024. године, исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до коначне исплате, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 859.422,04 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1000/25 од 20.03.2025. године, године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2845/21 од 26.09.2024.

године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Према члану 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је исплата тужиоцима неисплаћених зарада за период од марта 2018. године, до јуна 2024. године. Побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је захтев тужилаца усвојен, код чињенично – правне ситуације да су тужиоци од 2009. године, засновали радни однос код тужене на неодређено време, и непрекидно обављали послове полицијских службеника и редовно примају плату до јуна 2013. године, када им је исплата плате обустављена, при чему није донето решење о престанку радног односа или решења о обустави зараде. О овом праву тужилаца, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда у предметима са истим правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, са којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Стога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и са којих разлога је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 15.04.2021. године, поднеском од 06.08.2024. године, прецизиран је тужбени захтев. Вредност предмета спора која се ревизијом побија је 3.990.651,74 динара за тужиоца АА, за тужиоца ББ износ од 3.969.761,62 динара и за тужиоца ВВ износ од 3.964.013,19 динара.

Имајући у виду да се предмет спора у овој парници не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новачно потраживање, дозвољеност ревизије цени се по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинскоправним споровима. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не

прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела за сваког од тужилаца који су формални супарничари очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Тужиоцима не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је на основу члана 165. став 1 ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа - судија

Бранка Дражић,с.р.

За тачност отправка

Заменик управитеља писарнице

Миланка Ранковић